

כאשר מדברים במונחים
של קירוב ואהבה, כדאי
לאהוב את הרוגי המלחמה
והחבלנות הי"ד, את
אלמנותיהם ויתומיהם,
את הפצועים והנפגעים
הרבים, וכמו שאומרים
"להסתכל להם בעיניים"
– ואז להחליט מהי אהבת
ישראל הראויה

והיום רואים כמה הוא צדק...

על העדר הגאווה היהודית וההתרפסות מול כל גוי ו"גויי שקייט" נועדו רק כחומר הסברה החוצה? האם כבר שכחו שבזמנים כתיקונם היו מתפרסמות כל שני וחמישי הודעות חריפות לעיתונות בנושאים של "מיהו יהודי" ושלמות הארץ, בלי שום "עידונים" ומשחקי דיפלומטיה, והיה ברור לכל כי לחב"ד-ליובאוויטש אין כל קשר וזיקה לאנשים הממייטים חורבן ואסונות על העם היהודי.

חב"ד ויתרה כבר על קשר עם רבים וטובים שחצו את הקיום; וזה מבלי לנגוע בחשיבות של אהבת ישראל. אין זו אהבת ישראל להראות פנים שוחקות למי שגורם לשפיכות דמים של ישראל. במקרה כזה, האהבה היא לא אהבת הזולת, אלא אהבת עצמו, המעוניין בצבירת הישגים וטובות הנאה.

רבי שמעון בר יוחאי הוא הסמל של אהבת ישראל במידה הגדושה והמופרזת ביותר. ובכל זאת, כאשר ראה בצאתו מן המערה את אותו אחד שגרם לו להכנס אליה, הרי דווקא מחמת אותה מידה של אהבת ישראל – סילק מיידיית את המכשול.

אנשים כערכנו צריכים להיות יותר זהירים באמצעים. אולם, כאשר מדברים במונחים של קירוב ואהבה, כדאי לאהוב את הרוגי המלחמה והחבלנות הי"ד, את אלמנותיהם ויתומיהם, את הפצועים והנפגעים הרבים, וכמו שאומרים "להסתכל להם בעיניים" – ואז להחליט מהי אהבת ישראל הראויה.

יש מספיק המונים לבזבז עליהם את כל מאגרי האהבה והחיבה – בעידוד רוחם וחיוזוקם, ובעיקר בבשורה הטובה "הנה זה משיח בא"; ובגאולתו השלימה – "לא ידח ממנו נדח".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מ יותר לפרט גם במדור זה את כאב הלב הנורא, יחד עם מחאה נמרצת, באשר להתנהגותה הטפשית והתבוסתנית של ממשלת ישראל, המנהלת את כל ענייניה ללא מטרה, ללא יעד וללא כיוון. שיא הטמטום ואטימות-הלב היה השבוע, בהסכמה ל"הצעת בוש" שרוצחי השר זאבי הי"ד ירצו את "עונשם" ברשות הטרוריסטית – בשמירתם של סוהרים בריטיים ואמריקאים... הצעה זו קיבלה, למרבה החרפה, את תמיכתם של חובשי כיפה ועטורי זקנים ה"מחזירים עטרה ליושנה", ומחזירים את עטרת שלטון עראפת לגדולתו. ומי מדבר כבר על הנסיגה מהערים שנכבשו במבצע "חומת מגן". בקיצור, כאשר יקראו בתורה השבוע את פרשת התוכחה, תהיה זו לצערנו אקטואליה קשה ומרה.

אולם לאחרונה דומה, כי לא זו בלבד אשר קול המחאה נשמע בציוצים מינוריים, אלא יתירה מזו: די במס-שפתיים בדוגמת הקלישאה "והיום רואים איך שהרבי צדק בכל מה שאמר" – כדי להכשיר כל מורד וכופר המחלל את ה' ותורתו בהצביעו בעד הפקרת ארץ הקודש ויושביה.

הכל זוכרים כיצד בתקופה הראשונה לאחר הסכמי אוסלו, התנערו לחלוטין מכל אלו שהיו קשורים למעשה התעתועים הלזה, כולל אי הזמנתם לאירועים מרכזיים וכו', והדבר לא היה מחמת "דעת תחתון", כידוע ליודעים. אולם כיום, משפט הקסם הזה, או תחליפיו, מוחקים באחת את כל הזדונות. לא משנה כיצד מצביע האובייקט בממשלה, לא משנה לאיזו שפיכות דמים הינו אחראי – מספיק שיאמר למיקרופון כי "היום רואים איך שהוא צדק", ובה ייחשב לגר צדק כקטן שנולד דמי, ויהיה אפשר להושיבו בכבודו של עולם, כאשר משאת הנפש ותכלית הכל היא – איך לא – קשרי הממון שיבואו אחר כך. מהיכן מגיעה הנהגה מבהילה שכזו?! האם כל השיחות